

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 784

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 3 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 342 din 11 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit	2–7
	Decizia nr. 402 din 13 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari	8–9
	Decizia nr. 495 din 4 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment	10–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
630.	— Decizie privind eliberarea domnului Iulian Offenberg din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale	14
631.	— Decizie privind numirea domnului Gigi Dragomir în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale	14
632.	— Decizie privind numirea domnului Iulian Offenberg în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră	15
633.	— Decizie privind numirea domnului Iulian Cliseru în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră	15
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE		
20.	— Hotărâre privind desemnarea reprezentanților Autorității Electorale Permanente în birourile electorale județene constituite la alegerile locale parțiale pentru primari și un consiliu local din data de 5 noiembrie 2017	16
	★	
	Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342

din 11 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, excepție ridicată de Ciprian Astanei în Dosarul nr. 661/32/2014* al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 438D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Radu Botezatu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalți părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care, mai întâi, depune concluzii scrise și menționează că prin acestea a precizat în ce constă neconstituționalitatea prevederilor criticate. În esență, cu privire la abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție, arată că Parlamentul este cel care adoptă legi, delegarea legislativă fiind o măsură excepțională. În acest context prezintă anumite exemple de acte normative cu privire la delegarea legislativă și precizează că, spre exemplu, Legea nr. 4/2017 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe conține prevederi exprese referitoare la un anumit domeniu, cum ar fi cel al fondurile europene, dându-se posibilitatea Guvernului să reglementeze într-un anumit sector de activitate. Astfel, față de conținutul normativ al ordonanței de urgență criticate în prezenta cauză, care reglementează activitatea unei agenții cu activitate în domeniul absorbției fondurilor europene, consideră că aceste aspecte a fi trebuit reglementate printr-o lege și nu printr-o ordonanță de urgență.

4. În continuare arată că, prin procedura de reglementare, prin modul de aplicare și prin conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014, mai ales în privința personalului agenției reorganizate, s-a intrat în domeniul legislației muncii, context în care precizează că trebuie avut în vedere și art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În final, susține că ordonanța de urgență criticată a preluat prevederi dintr-un act normativ constat ca fiind neconstituțional, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia. Cu privire la situația de urgență, menționează că aceasta a fost determinată de mai multe aspecte, cum ar fi faptul că s-a ținut seama de necesitatea implementării prevederilor Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului UE din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune; de obligația României de a desemna pentru fiecare program de dezvoltare rurală o autoritate de plată acreditată și de necesitatea absorbției fondurilor menționate; de necesitatea înființării și stabilirii cadrului instituțional al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și de pregătirea construcției instituționale pentru gestionarea alocațiilor financiare comunitare. În acest context, precizează că Guvernul a acționat în limitele delegării legislative prevăzute de Constituție.

6. Cu privire la pretinsa încălcare a principiului egalității se menționează că egalitatea nu înseamnă uniformitate, astfel că la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite tratamentul juridic nu poate decât diferi, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în jurisprudența sa. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție.

7. Referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 55 din 5 februarie 2014 se arată că aceasta nu este aplicabilă în cauza de față, deoarece Curtea, prin acea decizie, a constatat că actul normativ supus controlului de constituționalitate afectează instituții fundamentale ale statului; or, agenția în discuție nu este instituție fundamentală a statului potrivit dispozițiilor constituționale.

8. De asemenea se apreciază că prin conținutul normativ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 nu este încălcat dreptul la muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 16 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 661/32/2014*, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit**, excepție ridicată de Ciprian Astanei într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unui act administrativ.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece singura entitate abilitată să adopte legi, conform Constituției, este Parlamentul, cu anumite excepții, printre care este și dreptul Guvernului de a emite acte cu caracter normativ în regim special, de urgență, derogare care are însă un caracter excepțional; or, în cazul ordonanței de urgență criticate, aceasta nu este motivată sub aspectul urgenței și nu cuprinde justificarea situației excepționale ce a determinat adoptarea în regim de urgență.

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 reglementează o activitate importantă a unui sector, ce are un conținut special în ceea ce privește organigrama, atribuțiile, răspunderile, obligațiile și drepturile celor care activează în instituția Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale. Astfel, față de conținutul normativ al acesteia și față de modalitatea de reglementare, se consideră că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 115 alin. (6), prin prisma afectării dreptului la muncă și a dreptului de proprietate. În acest sens, pe de o parte, se arată că motivul adoptării ordonanței de urgență a fost protecția unei categorii de angajați — foști directori ai oficiilor județene, ce aveau contracte de muncă pe perioadă determinată și care, prin acest act normativ, s-au transformat în contracte de muncă pe perioadă nedeterminată, fără concurs sau examen, fapt ce a creat o situație discriminatorie, contrară art. 16 alin. (1) din Constituție și prevederilor Codului muncii, față de persoanele care au ocupat posturi similare prin concurs sau examen. Pe de altă parte, se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 afectează dreptul la muncă și dreptul de proprietate, deoarece, astfel cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului, noțiunea de bun înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică.

12. Totodată, se consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 este neconstituțională, deoarece preia dispoziții dintr-un act normativ care a fost constatat ca fiind neconstituțional prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, aspect ce contravine art. 147 alin. (4) din Constituție.

13. **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 76, art. 73 alin. (3) lit. j) și art. 115 alin. (4) din Constituție, care impun adoptarea unor legi organice pentru reglementarea statutului funcționarilor publici și motivarea situației de urgență care a condus la adoptarea unor asemenea acte normative ale executivului; or, în cazul de față, nu a existat o situație extraordinară în considerarea căreia trebuie adoptată o ordonanță de urgență.

14. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materia prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției și aplicarea acestora la speța dedusă judecătii, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. În ceea ce privește încălcarea art. 115 alin. (6) coroborat cu art. 41 și art. 44 alin. (3) din Constituție, menționează că urmează să se pronunțe instanța de contencios constituțional. În acest context, cu privire la aplicabilitatea, în speța de față, a celor statuate de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, învederează faptul că, în decizia respectivă, s-a avut în vedere afectarea în sens negativ a unor instituții fundamentale ale statului. Or, Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale nu este instituție fundamentală potrivit Constituției.

16. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), din perspectiva afectării dreptului la muncă și a dreptului de proprietate, pot deveni incidente aspectele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 și Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009 — în ceea ce privește schimbarea statutului personalului, vizat de text, din funcționari publici în personal contractual. Astfel, se poate aprecia de către Curtea Constituțională că reorganizarea nu este una reală și efectivă și alternativa propusă — ca urmare a desființării unor posturi, respectiv încetarea contractului prin acordul părților sau ocuparea unui post de execuție sau inferior — apare ca nejustificată și ilegală; în același sens ar putea fi apreciate și dispozițiile care reglementează condiții în care nu se poate încheia un contract de muncă, altele decât cele stabilite de Codul muncii.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 26 iunie 2014, aprobată prin Legea nr. 43/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 18 martie 2015, cu modificările ulterioare.

20. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 alin. (3) potrivit căruia „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”, art. 61 alin. (1) potrivit căruia „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”, art. 115 alin. (4) și alin. (6) referitor la condițiile adoptării ordonanțelor de urgență și la limitele domeniului de reglementare al acestora și art. 147 alin. (4) cu privire la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale. De asemenea se menționează prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției SAPARD pentru implementarea tehnică și financiară a Instrumentului special de preaderare pentru agricultură și dezvoltare rurală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 28 septembrie 2000, a fost înființată Agenția SAPARD, apoi a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2006 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin reorganizarea Agenției SAPARD, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 27 februarie 2006. Ulterior, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 26 iunie 2014, aprobată prin Legea nr. 43/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 18 martie 2015, cu modificările ulterioare.

22. Curtea observă că, potrivit preambulului ordonanței de urgență criticate, în esență, aceasta a fost adoptată având în vedere obligațiile ce revin României ca urmare a angajamentelor asumate în cadrul Tratatului de aderare la Uniunea Europeană, fiind necesară luarea tuturor măsurilor privind construcția instituțională pentru derularea fondurilor destinate finanțării politicii agricole comune. Astfel, s-a ținut seama de: necesitatea implementării prevederilor Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului UE din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune, ale Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al

Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) prin care s-a impus crearea cadrului adecvat și eficient pentru managementul și implementarea tehnică și financiară a fondurilor comunitare acordate României după data de 1 ianuarie 2014 prin intermediul acestor fonduri; obligația României de a desemna pentru fiecare program de dezvoltare rurală o autoritate de plată acreditată și necesitatea absorbției fondurilor menționate; respectarea obligațiilor ce revin României, rezultate din Acordul multianual de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Comunităților Europene, semnat la Bruxelles la 2 februarie 2001, ratificat prin Legea nr. 316/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 5 iulie 2001. În acest context, s-a mai arătat că, în perioada 2014—2020, România va fi beneficiara unor importante alocări financiare de la Uniunea Europeană, fapt ce impune luarea tuturor măsurilor necesare pentru a asigura o capacitate ridicată de absorbție a acestor fonduri. Guvernul a mai arătat că cele menționate mai sus vizează interesul public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, iar nepromovarea acestui act normativ în regim de urgență ar avea consecințe nefavorabile atât în plan financiar, cât și în plan social, respectiv ar conduce chiar la pierderea fondurilor comunitare existente, circa 200 milioane euro, aferente perioadei de tranziție, precum și la neaccesarea în condiții optime a sprijinului financiar pus la dispoziția României pentru noua perioadă de programare, pentru care au fost alocate României fonduri în valoare de 8,1 miliarde euro, cu impact deosebit de grav asupra vieții economice și sociale. În final, față de cele prezentate, a concluzionat că s-a impus adoptarea în regim de urgență a unui act normativ pentru stabilirea cadrului instituțional al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, în vederea întăririi și pregătirii construcției instituționale pentru gestionarea alocațiilor financiare comunitare pentru gestionarea fondurilor provenite din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală, fiind o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată.

23. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la art. 115 alin. (4) din Constituție (spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

24. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (a se vedea în acest sens Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). De asemenea, în accepțiunea Deciziei nr. 258 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, „inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare, [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea

adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență în sensul arătat”.

25. Raportând considerentele de principiu reținute în jurisprudența Curții Constituționale la cele cuprinse în preambulul ordonanței de urgență criticate, Curtea observă că cele prezentate îndeplinesc, în mod cumulativ, cerințele constituționale, neputându-se reține pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4).

26. Cu privire la invocarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora *„Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.”*, Curtea, în ceea ce privește interdicțiile și limitele de reglementare pe calea ordonanțelor de urgență, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, a reținut că din interpretarea art. 115 alin. (6) din Constituție se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că „nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale” și că „nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. În celelalte domenii prevăzute de text — regimul instituțiilor fundamentale ale statului sau drepturile și libertățile prevăzute de Constituție —, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin. În acest context, Curtea a arătat că verbul „a afecta” este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

27. În ceea ce privește regimul instituțiilor fundamentale ale statului, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014). Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au „statut constituțional” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, precitată).

28. Astfel, Curtea a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Curtea de Conturi (Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.555 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 28 decembrie 2009), Președintele României (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007),

Consiliul Superior al Magistraturii (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, precitată, sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, precitată), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, precitată), Ministerul Public (Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010), consiliile locale, primarii și consiliile județene (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) sau Curtea Constituțională (Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 8 octombrie 2012).

29. Cât privește înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului”, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, a statuat că aceasta vizează „toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc.”. De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, precitată).

30. În speța de față, actul normativ supus controlului de constituționalitate are ca obiect de reglementare înființarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, finanțată din venituri proprii și subvenții alocate de la bugetul de stat, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, care se desființează. Scopul Agenției îl constituie implementarea tehnică și financiară a Fondului european pentru agricultură și dezvoltare rurală [art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014].

31. Astfel, Agenția preia, pe baza protocolului de predare-preluare, prevederile bugetare pe anul 2014 și execuția bugetară până la momentul predării-preluării, precum și patrimoniul Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, potrivit situației financiare încheiate la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, întocmite potrivit art. 28 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată în Monitorul al României, Partea I, nr. 454 din 18 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, Agenția preia atribuțiile ce decurg din funcțiile de raportare, recuperare debite și monitorizare ex-post ale Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit pentru Programul SAPARD, precum și atribuțiile de implementare tehnică, plată și monitorizare pentru Programul național de dezvoltare rurală 2007—2013 și asigură respectarea criteriilor de acreditare pe toată perioada pentru care i-a fost conferit managementul asistenței prin deciziile Comisiei Europene. La data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, Agenția se subrogă în drepturile și obligațiile ce decurg din actele interne la care Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit este parte și din actele internaționale privind activitatea Agenției de Plăți pentru

Dezvoltare Rurală și Pescuit, la care este parte statul român [art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014].

32. Potrivit art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014, Agenția are ca principală atribuție implementarea tehnică, în condițiile delegării de funcții de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Autoritatea de management pentru Programul național de dezvoltare rurală, precum și implementarea financiară (plata) FEADR prin Programul național de dezvoltare rurală pentru perioada 2014—2020 (PNDR 2014—2020). Agenția preia atribuțiile ce decurg din funcțiile de implementare tehnică, plată și monitorizare pentru Programul național de dezvoltare rurală 2007—2013 și atribuțiile de raportare, recuperare debite, precum și cea de monitorizare ex-post ale Agenției pentru Programul SAPARD.

33. De asemenea, la data intrării în vigoare a acestui act normativ, Agenția preia, în condițiile legii, pe baza protocolului de predare-preluare, prevederile bugetare pe anul 2014, execuția bugetară până la momentul predării-preluării și întreg personalul fostei Agenții de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, cu excepția personalului Direcției pentru coordonarea agențiilor de plăți, care își va desfășura activitatea în structura Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu păstrarea structurii organizatorice, a numărului de posturi aferente, cu menținerea funcțiilor specifice de natură contractuală, precum și cu menținerea drepturilor salariale avute la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. În vederea întăririi structurii organizatorice, Agenția preia, prin protocol de predare-preluare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, un număr de 116 posturi, împreună cu personalul, dotările, prevederile bugetare pe anul 2014 și execuția bugetară până la momentul predării-preluării de la structurile județene de dezvoltare rurală din cadrul Autorității de management pentru Programul național de dezvoltare rurală. Patrimoniul preluat se stabilește pe baza situațiilor financiare întocmite potrivit art. 28 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991 [art. 11 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014].

34. Față de această împrejurare, având în vedere conținutul normativ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014, Curtea observă că, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, nu se afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea vreunei instituții fundamentale a statului în sensul celor reținute în jurisprudența Curții Constituționale în materie.

35. O altă interdicție prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție este aceea ca prin ordonanța de urgență să nu fie afectate „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție”. Incidența dispozițiilor constituționale este subsecventă în acest caz stabilirii unor drepturi, libertăți sau îndatoriri fundamentale al căror exercițiu sau existență să fi suferit o restrângere sau o vătămare. Cu alte cuvinte, Curtea trebuie să identifice dreptul sau libertatea afectată și, implicit, să constate nerespectarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție. Autorul excepției de neconstituționalitate invocă pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 44 alin. (3).

36. În ceea ce privește art. 44 alin. (3) potrivit căruia „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*”, Curtea constată că aceste prevederi nu au incidență în cauză, deoarece textul supus controlului de constituționalitate nu conține norme cu privire la expropriere în sensul textului constituțional.

37. Cu privire la invocarea prevederilor art. 16 și art. 41 din Constituție, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate raportată la acest prevederi este neîntemeiată. În acest sens, Curtea reține că, din examinarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 [spre exemplu, art. 3 și art. 4], se deduce că personalul încadrat pe funcții de conducere, aferent vechii structuri, este preluat în noua structură, în condițiile acestei ordonanțe de urgență, iar, în cazul posturilor vacante, acestea se ocupă prin examen sau concurs, potrivit legii.

38. Totodată, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014, în situația în care, ca urmare a reorganizării, se regăsesc funcții de conducere similare ca atribuții cu cele existente în structura Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, personalul care ocupă aceste funcții se preia în cadrul acelorași funcții de conducere din structura Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale fără examen sau concurs, pe baza acordului acestora [art. 12 alin. (2)]. Dacă, drept urmare a reorganizării, postul de conducere nu se mai regăsește în structura Agenției, ocupantul postului respectiv va fi preluat pe un post de execuție corespunzător studiilor și condițiilor de vechime ale persoanei care ocupa postul de conducere, pe baza acordului acestuia [art. 12 alin. (3)]. Încadrarea personalului în noua structură organizatorică a Agenției, în limita posturilor aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare, se face prin decizie a directorului general al Agenției, în conformitate cu termenele și procedurile legale în vigoare [art. 12 alin. (4)]. Posturile de conducere nou-înființate se ocupă prin concurs, organizat în conformitate cu prevederile legale în vigoare [art. 12 alin. (5)]. Persoanele care refuză reîncadrarea pe funcție de execuție ca urmare a desființării funcției de conducere ocupate, precum și persoanele care refuză trecerea pe funcții de conducere inferioare se consideră că și-au dat acordul pentru desfacerea contractului individual de muncă prin acordul părților [art. 12 alin. (6)].

39. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea constată că, în mod constant, în jurisprudența sa, a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998).

40. În ceea ce privește dispozițiile art. 41 din Constituție, Curtea, observă că, potrivit alin. (1), „*Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.*”. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că dreptul la muncă este un drept complex, ce implică diferite aspecte, dintre care libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă reprezintă numai una dintre componentele acestui drept. Astfel, odată dobândit un loc de muncă, acesta trebuie să se bucure de o serie de garanții care să îi asigure stabilitatea, neputând fi de conceput că prevederile constituționale ar asigura libertatea de a obține un loc de muncă, dar nu și garantarea păstrării acestuia, cu respectarea, evidentă, a condițiilor și limitelor constituționale. Cea mai importantă garanție pentru exercitarea dreptului la muncă o constituie stabilirea limitativă, prin lege, a cazurilor în care și a motivelor pentru care încetarea raporturilor juridice de muncă poate avea loc din inițiativa și din voința unilaterală a angajatorului (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 383 din 7 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, și Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015).

41. Aplicând considerentele de principiu reținute de instanța de contencios constituțional cu privire la art. 16 și art. 41 din Constituție la cauza de față, Curtea observă că dispozițiile legale criticate nu vizează crearea unui statut privilegiat sau discriminatoriu pentru o anumită categorie de personal, ci rezultă dintr-o opțiune a legiuitorului care urmărește întărirea structurii organizatorice a Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, în scopul implementării tehnice și financiare a Fondului european pentru agricultură și dezvoltare rurală, respectiv a măsurilor privind construcția instituțională pentru derularea fondurilor destinate finanțării politicii agricole comune în virtutea obligațiilor ce revin României ca urmare a angajamentelor asumate în cadrul Tratatului de aderare la Uniunea Europeană, fără ca prin aceste norme legale să fie adusă atingere dreptului la muncă.

46. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ciprian Astanei în Dosarul nr. 661/32/2014* al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

42. Având în vedere faptul că nu s-a constatat încălcarea/afectarea unui drept fundamental, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

43. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (4) și ale art. 61 alin. (1), Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit prevederilor constituționale, Guvernul poate adopta, pe calea delegării legislative constituționale sau pe calea abilitării Guvernului de a emite ordonanțe, acte normative — ordonanțe, ordonanțe de urgență, cu putere de lege, cu respectarea cerințelor prevăzute la art. 115 din Constituție, fără ca prin acest mecanism să fie încălcat principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prin prisma prevederilor constituționale care consacră faptul că Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

44. Referitor la invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a Deciziei nr. 55 din 5 februarie 2014, precum și la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, pe de o parte, Curtea reține că situația reglementată prin ordonanța de urgență criticată în cauza de față este diferită față de cea reglementată prin actul normativ care a făcut obiectul controlului de constituționalitate ce s-a concretizat prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014; pe de altă parte, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 nu este adoptată ca urmare a punerii de acord a dispozițiilor constatate neconstituționale prin decizia precitată, astfel că nu reprezintă o aplicare a dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (2) din Constituție în sensul punerii de acord a unor prevederi legale cu cele statuate prin decizia de admitere a Curții Constituționale, ci constituie un act de sine stătător.

45. Față de cele prezentate mai sus, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014, în raport cu dispozițiile constituționale și convenționale menționate în susținerea acesteia, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 402

din 13 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Cătălin Dobrescu în Dosarul nr. 4.511/202/2015 al Tribunalului Călărași — Secția civilă și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 807D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 726 din 16 decembrie 2014 și Decizia nr. 304 din 28 iulie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 420/2016 din 12 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.511/202/2015, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**. Excepția a fost ridicată de Cătălin Dobrescu în calea de atac a apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.926 din 5 octombrie 2015 pronunțate de Judecătoria Călărași într-o cauză având ca obiect obligația de a face, respectiv obligarea la plata cheltuielilor de întreținere neachitate și a penalităților de întârziere.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate privind scutirea de taxa de timbru a asociațiilor de proprietari creează o discriminare, „în condițiile în care, în același dosar, partea adversă este obligată la plata taxei de timbru”. De asemenea, consideră că normele legale potrivit cărora

hotărârile adunării generale a asociației de proprietari sunt obligatorii pentru toți proprietarii, indiferent dacă sunt sau nu membri ai asociației, creează o discriminare, întrucât „cei care nu sunt membri au doar obligațiile membrilor, neavând în același timp și drepturile de a vota și de a participa la ședințele adunării generale etc.”.

6. **Tribunalul Călărași — Secția civilă** apreciază că articolele de lege criticate sunt constituționale și, ca atare, excepția de neconstituționalitate ar trebui respinsă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, invocând considerentele ce stau la baza deciziilor Curții Constituționale nr. 304 din 28 iulie 2015, nr. 726 din 16 decembrie 2014 și nr. 1.647 din 16 decembrie 2010.

9. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere formulat anterior, în dosarele Curții Constituționale în care au fost pronunțate deciziile nr. 304 din 28 iulie 2015 și nr. 726 din 16 decembrie 2014, în sensul constituționalității normelor legale supuse controlului de constituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 24 alin. (4): „*Hotărârile adunării generale a asociației de proprietari sunt obligatorii și pentru proprietarii din condominiu care nu au fost prezenți la adunarea generală, precum și pentru proprietarii care nu sunt membri ai asociației de proprietari.*”;

— Art. 50 alin. (2): „Acțiunea asociației de proprietari este scutită de taxă de timbru.”.

13. În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici, în esență, similare, respingând excepțiile de neconstituționalitate. În acest sens sunt Decizia nr. 318 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 1 iunie 2012, Decizia nr. 726 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 9 martie 2015, Decizia nr. 304 din 28 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2015 și Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016.

15. În jurisprudența sa, Curtea a statuat netemeinicia criticii potrivit căreia este încălcat principiul egalității prin faptul că asociația de proprietari este scutită de plata taxei judiciare de timbru, în timp ce proprietarul nu beneficiază de această scutire. Astfel, Curtea a arătat că instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru nu constituie o discriminare sau o atingere adusă acestui principiu constituțional. Potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.”, fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de la plata taxelor sau impozitelor, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută de art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care „Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice”. Curtea a statuat că o atare soluție legislativă impune un tratament juridic diferit pentru situații de

fapt diferite, având o justificare obiectivă și rațională, și anume necesitatea recuperării de către asociațiile de proprietari a cotelor de întreținere cu mai multă ușurință, ținând cont atât de multitudinea datornicilor, de debitele mari pe care aceștia le au, cât și de consecințele grave ale neachitării acestora.

16. Totodată, prin Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015, precitată, Curtea a observat că scutirea de la plata taxei de timbru reprezintă o facilitate fiscală acordată de legiuitor asociațiilor de proprietari numai cu privire la acțiunile ce decurg din neplata cotelor de contribuție la cheltuielile asociației. Instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxei judiciare de timbru, constând în scutiri de la plata acesteia, nu este însă contrară prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece atât obligația de plată a taxelor judiciare de timbru, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură.

17. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată prin prisma unei discriminări între proprietarii membri ai asociației și cei care nu sunt membri ai asociației, prin Decizia nr. 304 din 28 iulie 2015, precitată, Curtea a reținut că cele două categorii juridice menționate se află, în realitate, în aceeași situație, generată de starea de coproprietate forțată asupra părților comune ale imobilului. Cu privire la semnificația principiului consacrat de art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. În aceste condiții, Curtea a constatat că dispozițiile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 230/2007 nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălin Dobrescu în Dosarul nr. 4.511/202/2015 al Tribunalului Călărași — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 24 alin. (4) și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Călărași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 495

din 4 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 2 alin. (1) și (2), art. 4, art. 5 și art. 6 din Legea nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment, excepție ridicată de Societatea Humanitas — S.A. din București în Dosarul nr. 90.581/299/2015 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 606D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Romeo Popescu, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, și pentru partea Uniunea Scriitorilor din România, prim-vicepreședintele acesteia, domnul Varujan Vosganian, asistat de doamna avocat Corina Popescu, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, partea Uniunea Scriitorilor din România a depus note scrise prin care solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că, prin formularea de către autoarea acesteia a acțiunii în pretenții pe rolul instanței de fond, s-a urmărit sesizarea Curții Constituționale. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.006D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment, excepție ridicată de Societatea Humanitas — S.A. din București în Dosarul nr. 1.778/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Romeo Popescu, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Apărătorul autoarei excepțiilor de neconstituționalitate apreciază că se impune conexarea cauzelor, iar apărătorul părții Uniunea Scriitorilor din România lasă la aprecierea Curții măsura conexării. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de

conexare a cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.006D/2017 la Dosarul nr. 606D/2016, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat Romeo Popescu, reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate, care susține admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens susține, în esență, că prin stabilirea timbrului literar în cuantum de 2%, care se adaugă la prețul de vânzare al cărților, se încalcă dreptul de proprietate privată garantat prin art. 44 din Constituție, incluzând și dreptul la clientelă și dreptul de stabilire liberă a prețului în raport de cerere și ofertă. Totodată, se încalcă și art. 33 din Constituție privind accesul la cultură, deoarece prețul care se stabilește prin adăugarea timbrului literar este în mod artificial majorat, mai ales că statul, pentru a proteja și încuraja cultura, a decis ca taxa pe valoarea adăugată, în cazul cărților, să fie de doar 5%. Or, în aceste condiții, deși taxa pe valoarea adăugată este 5%, se adaugă timbrul literar în cuantum de 2%, ceea ce afectează prețul final și, în mod implicit, vânzările lucrărilor editate.

8. În continuare, arată că nu există o situație extraordinară care să permită, în condițiile art. 56 alin. (3) din Constituție, stabilirea unei taxe suplimentare, respectiv a acestei taxe parafiscale care este timbrul literar. Acest timbru literar se aplică asupra prețului integral al lucrărilor, preț care cuprinde atât cheltuielile propriu-zise, cât și taxa pe valoarea adăugată, ceea ce înseamnă aplicarea unui impozit la impozit. Or, acest lucru nu este permis, în acest sens indicând Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 5 februarie 2013 care se referă la taxa de clawback, prin care Curtea a statuat că nu se poate aplica un impozit la impozit.

9. Având cuvântul, doamna avocat Corina Popescu, reprezentanta părții Uniunea Scriitorilor din România, solicită, în primul rând, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că excepția de neconstituționalitate nu poate forma obiectul unei acțiuni principale, ci reprezintă un mijloc de apărare în cadrul unui litigiu. Așadar, ridicarea unei excepții de neconstituționalitate presupune existența unui litigiu pe rolul instanței, or, în cazul de față formularea acțiunii în pretenții a fost, de fapt, un paravan pentru formularea unei excepții de neconstituționalitate, ceea ce reprezintă o fraudă la lege.

10. Pe fondul excepției solicită respingerea acesteia, ca neîntemeiată. Arată că, în ceea ce privește critica formulată prin raportare la art. 16, art. 44 și art. 56 din Constituție, Curtea, prin jurisprudența sa, a statuat că timbrul cultural reprezintă o taxă parafiscală, colectată de la persoanele fizice vizate și care are o destinație precisă stabilită de lege, constituindu-se ca un venit cu caracter extrabugetar al unor persoane juridice de drept public sau drept privat. Instituirea timbrului cultural are ca scop

degrevarea parțială a bugetului statului, tocmai pentru susținerea culturii. În acest sens apreciază că se realizează și o așezare echitabilă a sarcinilor fiscale, pentru că se aduc în folosul creatorilor din diferite domenii ale culturii sume suplimentare, care nu pot fi asigurate de la bugetul de stat. Astfel, statul, în mod indirect, participă la susținerea culturii și, nicidecum, nu împiedică accesul la cultură.

11. În continuare, având cuvântul, domnul Varujan Vosganian, pentru partea Uniunea Scriitorilor din România, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că prin timbrul cultural nu se afectează dreptul de proprietate sau patrimoniul editurilor. Scopul urmărit de legiuitor prin instituirea acestui timbru îl reprezintă compensarea anumitor precarități bugetare în sprijinirea culturii, prin care se lărgeste accesul la cultură. De altfel, mai arată că și în alte țări există aceste taxe parafiscale, cum ar fi în Germania. Așadar, timbrul cultural reprezintă o formă de susținere a culturii și a creației, și nicidecum o afectare a spiritului și literei Constituției.

12. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat de către Curte, ocazie cu care, prin Decizia nr. 892 din 25 octombrie 2012, a reținut că dispozițiile legale se aplică în mod egal tuturor celor aflați de situația prevăzută de Legea nr. 35/1994, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Mai mult, Curtea a constatat că Legea nr. 35/1994 nu conține dispoziții contrare art. 44 din Constituție. Valoarea celor opt categorii de timbre culturale prevăzute de legea criticată se stabilește în funcție de natura activității prestate pentru fiecare domeniu cultural. Or, ocrotirea egală a proprietății trebuie să fie raportată la aceeași categorie de destinatari ai reglementării. Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 35/1994 nu conțin nicio diferențiere a tratamentului juridic aplicabil proprietății private, în raport cu titularul acesteia, sumele încasate, reprezentând valoarea timbrului, se vor vira de unitățile care le colectează în conturile organizațiilor de creatori beneficiare, plata acestui timbru fiind făcută de beneficiarul/consumatorul final. Mai mult, sumele convenite organizațiilor de creatori vor fi folosite numai în scopul prevăzut de lege, iar utilizarea acestora în alte scopuri decât cele menționate constituie contravenție, dacă nu este săvârșită astfel încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiune. Prin urmare, apreciază că cele reținute de Curte prin decizia amintită își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

13. În replică, având cuvântul, domnul avocat Romeo Popescu arată că nu există nicio fraudă la lege, ci un caz clasic prin care se deduce controlului Curții o lege considerată a fi neconstituțională, iar în ceea ce privește atitudinea statului, arată că acesta, pe de o parte, reduce taxa pe valoarea adăugată de la 19% la 5%, iar, pe de altă parte, adaugă acest timbru cultural.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

14. Prin Încheierea din 11 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 90.581/299/2015, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 2 alin. (1) și (2), art. 4, art. 5 și art. 6 din Legea nr. 35/1994 privind timbrul literal, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment**, excepție ridicată de Societatea Humanitas —

S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de restituire a sumei reprezentând contravaloarea timbrului literar, întrucât aceasta a fost colectată și virată în contul Uniunii Scriitorilor din România în temeiul unei legi, apreciate ca fiind neconstituționale. Având în vedere caracterul neconstituțional al legii, autoarea excepției solicită, de asemenea, constatarea faptului că, în viitor, nu mai are obligația de a efectua plăți reprezentând contravaloarea timbrului literar.

15. Prin Sentința civilă nr. 3.250 din 26 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.778/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 35/1994 privind timbrul literal, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment**, excepție ridicată de Societatea Humanitas — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a ordinului emis în temeiul Legii nr. 35/1994, prin care se stabilesc normele metodologice de aplicare a acestei legi.

16. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile Legii nr. 35/1994 sunt neconstituționale, deoarece la prețul prestației artistice adaugă o contribuție financiară care nu are caracter de impozit sau taxă și nici nu este urmată de o contraprestație, în acest fel producându-se o ingerință în activitatea operatorului economic asupra dreptului la clientelă al acestuia, precum și asupra prețului produselor care se stabilește prin raportare la cererea și oferta de pe piață. Așadar, obligația instituită prin lege în sarcina operatorilor economici din domeniul cultural conduce la o îmbogățire fără justă cauză, atât a unor entități private — uniunile de creatori —, cât și a statului.

17. Astfel, prin obligația de a colecta și vira timbrul cultural, operatorii economici suferă o diminuare a patrimoniului, întrucât această obligație impune în sarcina lor plata salariilor persoanelor care colectează timbrul cultural, costuri generate de tipărirea și aplicarea diverselor timbre, precum și costuri bancare.

18. Totodată, se apreciază că legea reprezintă o limitare a dreptului oricărei persoane de a avea acces la cultură, întrucât aceasta instituie o adevărată „taxă pe cultură” în folosul unor asociații de creatori, taxă care, în final, duce la scumpirea produselor culturale, fiind resimțită și suportată de către consumator. Or, în garantarea accesului la cultură, principala obligație negativă a statului este de a se abține de la orice îngădire a libertății persoanei de a-și dezvolta spiritualitatea și de a accede la valorile culturii naționale și universale. Însă, statul transferă obligația sa de sprijinire a culturii în sarcina entităților care activează în domeniul cultural și artistic și a consumatorilor de cultură.

19. De asemenea se arată că instituirea contribuțiilor prevăzute de legea criticată contravine și dispozițiilor constituționale ale art. 56, având în vedere că veniturile colectate ca urmare a acestei taxe nu se fac venit la bugetul de stat, ci sunt virate în contul unor entități private.

20. Se mai susține că, prin dispozițiile legii criticate, se creează o discriminare prin oferirea de drepturi suplimentare organizațiilor de creatori în detrimentul altor persoane de drept privat (persoane fizice care achiziționează respectivele bunuri și servicii, societățile care comercializează aceste bunuri și servicii). Caracterul discriminatoriu al Legii nr. 35/1994 mai reiese și din faptul că alte categorii profesionale constituite în asociații profesionale (proiectanți, magistrați, profesori etc.) nu beneficiază de astfel de venituri suplimentare.

21. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens arată că timbrul literar nu constituie un impozit, deoarece nu se datorează bugetului de stat, ci o taxă specială.

22. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Criticile invocate în prezenta cauză au mai fost analizate de Curtea Constituțională, care, prin Decizia nr. 892 din 25 octombrie 2012, a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 35/1994.

23. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

24. **Guvernul** arată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale invocate, citând, în acest sens, din jurisprudența Curții Constituționale, conform căreia timbrele instituite prin Legea nr. 35/1994 nu sunt impozite, ci taxe speciale, denumite în doctrină *taxe parafiscale* și care se prezintă sub o diversitate de forme, fapt care explică și reglementarea lor eterogenă.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actele de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 2 alin. (1) și (2), art. 4, art. 5 și art. 6 din Legea nr. 35/1994, precum și ale Legii nr. 35/1994, în ansamblul său. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta privește, în realitate, Legea nr. 35/1994, în ansamblul său. Prin urmare, având în vedere critica de neconstituționalitate, precum și conținutul normativ al legii, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iulie 2008.

28. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile Legii nr. 35/1994 încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 33 privind accesul la cultură, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 56 privind contribuțiile financiare.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia este o entitate juridică al cărei obiect de activitate este reprezentat de editarea și comercializarea cărților, aceasta criticând faptul că legea instituie o contribuție care se adaugă prețului operei artistice.

30. În raport cu critici similare celor formulate în prezenta cauză, Curtea s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor Legii nr. 35/1994, în ansamblul său, precum și asupra dispozițiilor art. 1 din lege, constatând constituționalitatea acestora. În acest

sens sunt Decizia nr. 892 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 14 decembrie 2012, și Decizia nr. 1.494 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 18 ianuarie 2012.

31. Astfel, Curtea a reținut că persoanele juridice care editează carte beletristică ce urmează să fie vândută cu amănuntul, categorie în care se încadrează și autoarea excepției de neconstituționalitate, au obligația de a determina valoarea timbrului literar și de a o imprima distinct pe fiecare carte, adăugând-o prețului de vânzare al acesteia, precum și obligația de a vira în conturile organizațiilor de creatori beneficiare sumele încasate, rezultate din aplicarea timbrului literar. Astfel, nu le revine persoanelor mai sus amintite obligația de plată a acestui timbru, ci doar de a colecta și de a vira mai departe unităților beneficiare sumele efectiv încasate, plata acestui timbru fiind făcută de către beneficiarul/consumatorul final, cumpărătorul cărții respective.

32. Curtea a mai reținut că timbrele culturale reglementate de Legea nr. 35/1994 nu sunt impozite, ci taxe speciale, denumite în doctrină *taxe parafiscale* și care se prezintă sub o diversitate de forme, fapt care explică și reglementarea lor eterogenă. Taxele parafiscale, instituite în temeiul unor norme juridice adoptate special în acest scop, sunt acele sume de bani care se colectează fie de organele fiscale, fie direct de beneficiarii respectivelor venituri și se varsă în conturile anumitor instituții publice sau ale altor entități colective, publice sau private, altele decât colectivitățile publice locale sau stabilimentele administrative.

33. Specificul taxelor parafiscale constă în faptul că, la fel ca și impozitele, sunt obligatorii, fiind instituite prin lege, dar, spre deosebire de impozitele și taxele fiscale, acestea se constituie ca venituri extrabugetare ale unor persoane juridice de drept public sau privat. Ele au aceeași origine ca și impozitele, dar, deși urmează un regim juridic apropiat, finalitatea lor este în parte diferită. În fapt, actul normativ prin care se instituie taxele parafiscale este, de regulă, opera autorității publice centrale (lege sau ordonanță guvernamentală), însă este posibil ca astfel de taxe să fie instituite și de către autoritatea administrației publice locale (prin hotărâri ale consiliilor locale). De asemenea, taxele parafiscale sunt urmărite și încasate fie prin intermediul administrațiilor fiscale, fie direct de către beneficiarii legal desemnați, în conturile cărora ele se concentrează. Tehnicile și procedura după care se colectează și se încasează taxele parafiscale sunt foarte apropiate de cele utilizate în materia fiscală. Datorită acestor particularități, taxele parafiscale sunt considerate a fi veritabile „dezmembrăminte” ale impozitelor și taxelor fiscale. Diferența constă în faptul că, în vreme ce impozitele se colectează cu dublul scop de a se impune o anumită conduită în mediul social-economic și pentru a se putea acoperi nevoile generale și comune ale societății, taxele parafiscale se încasează numai de la persoanele fizice și/sau juridice care sunt vizate în mod expres de reglementările legale care au instituit respectivele taxe, exclusiv în scopul asigurării unor venituri complementare la dispoziția beneficiarilor legali ai acestor fonduri.

34. Din punctul de vedere al tehnicii fiscalizării, taxele parafiscale urmează un regim asemănător cu taxa pe valoarea adăugată, întrucât ele se colectează, de către distribuitorii produselor taxabile, de la dobânditorii/beneficiarii respectivelor produse și se varsă în conturile entităților beneficiare prevăzute de lege.

35. Așadar, taxele parafiscale reprezintă o categorie distinctă, specială, de venituri care sunt legal dirijate în beneficiul instituțiilor și/sau organismelor cărora statul consideră oportun să le asigure realizarea, pe această cale, a unor venituri complementare.

36. În consecință, Curtea a reținut că aceste forme speciale de constituire a unor fonduri bănești complementare aflate la dispoziția unor entități publice, chiar dacă îngreunează obligația unor contribuabili, ele conduc, pe de o parte, la degrevarea parțială a bugetului (în ceea ce privește suportarea/acoperirea anumitor cheltuieli), iar, pe de altă parte, asigură o așezare mai echitabilă a sarcinilor fiscale și nefiscale între diferitele categorii de contribuabili.

37. Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea a constatat că prevederile art. 56 din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât timbrele culturale nu reprezintă o contribuție financiară destinată cheltuielilor publice, deci bugetului public național, acestea neavând natura juridico-economică de impozit, de taxe sau de alte contribuții care, potrivit legii, să constituie sursă de venit la acest buget. Taxele parafiscale reglementate prin Legea nr. 35/1994 reprezintă, conform art. 139 alin. (3) din Constituție, contribuții la constituirea unor fonduri care se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora.

38. În privința pretensei încălcări a dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că dispozițiile legii criticate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de Legea nr. 35/1994, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

39. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând încălcarea garanției egale a proprietății private, indiferent de titular, Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 35/1994 nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție care consacră aplicabilitatea principiului egalității în materia garanției constituționale a dreptului de proprietate privată. Valoarea celor opt categorii de timbre reglementate de legea criticată se stabilește în funcție de natura activității prestate, pentru fiecare domeniu cultural. Or, ocrotirea egală a proprietății trebuie să fie raportată la aceeași categorie de destinatari ai reglementării.

Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 35/1994 nu conțin nicio diferențiere a tratamentului juridic aplicabil proprietății private, în raport cu titularul acesteia, sumele încasate, reprezentând valoarea timbrului, se vor vira de unitățile care le colectează în conturile organizațiilor de creatori beneficiare, plata acestui timbru fiind făcută de beneficiarul/consumatorul final. Mai mult, sumele cuvenite organizațiilor de creatori vor fi folosite numai în scopul prevăzut de Legea nr. 35/1994, respectiv la art. 3, iar utilizarea acestora în alte scopuri decât cele menționate în dispozițiile art. 3 din lege constituie contravenție, dacă nu este săvârșită astfel încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiune, așa cum se prevede la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 35/1994.

40. Curtea a mai reținut că legea criticată se adresează tuturor utilizatorilor operelor prevăzute de lege, în acest caz neexistând un dezechilibru al mediului concurențial, unitățile plătitoare fiind obligate să vireze în conturile organizațiilor de creatori beneficiare sumele încasate, rezultate din aplicarea timbrului cultural. De altfel, legea criticată nu prevede niciun aport direct sau indirect al statului care să sprijine într-o manieră discriminatorie anumiți operatori economici în defavoarea altora.

41. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

42. În plus, Curtea mai reține că nici prevederile constituționale ale art. 33 potrivit cărora „(1) Accesul la cultură este garantat, în condițiile legii. (...) (3) Statul trebuie să asigure păstrarea identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, protejarea și conservarea moștenirii culturale, dezvoltarea creativității contemporane, promovarea valorilor culturale și artistice ale României în lume”, nu sunt încălcate, scopul adoptării Legii nr. 34/1995 fiind tocmai sprijinirea culturii, stimularea artelor, protejarea și promovarea valorilor culturale ale României, prin colectarea sumelor obținute din valorificarea unor bunuri sau servicii culturale în vederea sprijinirii activităților organizațiilor de creatori.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Humanitas — S.A. din București în Dosarul nr. 90.581/299/2015 al Judecătoriai Sectorului 1 București și în Dosarul nr. 1.778/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 1 București și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind eliberarea domnului Iulian Offenberg
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 4 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian Offenberg se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 3 octombrie 2017.
Nr. 630.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind numirea domnului Gigi Dragomir
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 4 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Gigi Dragomir se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 3 octombrie 2017.
Nr. 631.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Iulian Offenberg
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Competente de Reglementare
a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (14) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian Offenberg se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, pe o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 3 octombrie 2017.
Nr. 632.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Iulian Cliseru
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Competente de Reglementare
a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (14) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian Cliseru se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, pe o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 3 octombrie 2017.
Nr. 633.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE**privind desemnarea reprezentanților Autorității Electorale Permanente
în birourile electorale județene constituite la alegerile locale parțiale pentru primari
și un consiliu local din data de 5 noiembrie 2017**

Având în vedere Nota Departamentului pentru coordonarea filialelor și relația cu autoritățile locale nr. 12.516 din 3.10.2017, în temeiul art. 33 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și al art. 104 alin. (1) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se desemnează reprezentanții Autorității Electorale Permanente în birourile electorale județene constituite la alegerile locale parțiale pentru primari și un consiliu local din data de 5 noiembrie 2017, după cum urmează:

a) Biroul electoral județean nr. 14 Constanța — doamna Ștefan Oana-Carmen;

b) Biroul electoral județean nr. 36 Teleorman — domnul Palea Emanuel.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Daniel-Constantin Barbu

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț

București, 3 octombrie 2017.
Nr. 20.

★

RECTIFICĂRI

La articolul unic din Hotărârea Guvernului nr. 641/2017 pentru modificarea și completarea Statutului Academiei de Științe Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.665/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 11 septembrie 2017, se fac următoarele rectificări:

— pct. 5 se va citi pct. 4, cu următoarea parte dispozitivă:

„4. La articolul 22, după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

«d¹) alege din rândul vicepreședinților un vicepreședinte executiv;».”;

— pct. 4 se va citi pct. 5.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 058786